

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exercitia Spiritualia Ad Mentem Et Normam D. Ignatii

Conscripta & Adaptata Usui Personarum Ecclesiasticarum Pro sacra
solitudine singulis annis ineunda, & in octo vel decem dies protrahenda

Maffei, Pietro Antonio

Augsburg ; Regensburg, 1740

VD18 80488137

Historia undecima Pro Meditatione undecima De filio prodigo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60293)

Historia undecima.

Pro Meditatione undecima.

De Filio Prodigio.

SCopus, ad quem hæc meditatio dirigitur, est animare peccatorem, ut animum erigat, firmamque spem erga Divinam misericordiam concipiat, ne incus-
sus per priores meditationes de divinæ justitiæ rigore timor animum nimis deprimat, & in diffidentiam, in desperationem degeneret; sed spe ex consideratione infinitæ bonitatis, ac misericordiæ Divinæ ortâ, mitigetur, ac temperetur; cum tandem Deus etiam offensus, tamen Pater esse perseveret, etiam postquam nos filii esse desivimus, nec sua indole aut natura fertur ad puniendum, aut in verbera proclivis est, sed minatur supplicia, ut fugiantur, vel si ea etiam infligit, quærit emendationem, non exterminationem: hinc Ecclesia ad nostram consolationem Deum meritò ita alloquitur: *Deus, cui proprium est misereri semper, & parcere.*

Possent in hujus veritatis confirmationem, ad persuadendum peccatori, semper viam patere ad obtinendam quorumcunque peccatorum veniam, & de hac nunquam, non dicam desperandum, sed nec dubitandum esse, modò ipse sibi deesse

nolit, myriadem exemplorum adducere, cum Psalter regius nobis accinat: *Misericordiâ Domini plena est terra. Psal. 32.* Quin & libri, maximè ascetici, omnes tot linguis, quot ferè foliis misericordias Domini enarrant, & decantant. Id solum proponam, quod homini Ecclesiastico per suam effrænem vivendi methodum ad statum filii prodigi deteriozem redacto evenit; discessit hic ut ille à patre, redit ut ille in brachia, & amplexus cælestis Patris à beatissima Virgine misericordiarum matre, peccatorum refugio, & consueto canale, per quem Deus gratiarum, & miserationum suarum fluentia in nos derivat, attractus. Totius rei seriem exponit Daniel Bartoli *in vita S. Ignatii de Loyola L. 5. c. 5. n. 66.*

Vivebat Avenione anno millesimo sexcentesimo urbis illius Vicarius, tenerimus Divinæ Matris cultor à primis usque unguiculis, quod unum in ipso occurrebat laudabile; cætera omnia vituperio digna; erat enim moribus dissolutissimis, virum Ecclesiasticum, maximè in tam sublimi gradu collocatum, summè dedecentibus, petra scandali, diæteriorum meta, totius urbis, & Diœcesis probrum. Dies non abibat, qua se non sentiret impulsibus internis vehementer quati, & urgeri, tandem ad cor, & in viam salutis rediret, relictâ perditionis semitâ; procul dubio bene-

beneficium hoc erat à beatissima Virgine, quam etiam inter scelera venerari, & invocare nunquam cessabat, misero impetratum: Verùm ipse ad has Dei vocantis voces surdus, ad hos ictus æreus & ferreus ferebatur in perniciem ab effrænatis cupiditatibus secundo flumine abreptus.

Sordidus vitæ tenor corporis vires ita exhaustit, & enervavit, ut in gravissimum morbum inciderit; nisi malimus tam periculosi morbi originem beatissimæ Virgini, in reum maternè sævienti adscribere; in hoc à medicis jam destitutus, violentiâ morbi omnem vim medicinarum superante, eò ardentius ad implorandam Virgineæ Matris opem se convertit, non alio illam titulo honorans, quàm ut meminerit, quòd sit *refugium peccatorum, consolatrix afflictorum*: ô admirabilis, ô amabilis mater, ô protectrix piissima & potentissima, ingeminabat, ne me deseras in hac extrema necessitate: placeat meminisse, me fuisse semper ac constanter servum tuum fidelem, nec diem ullum præteriiisse, quo tuum patrociniûm non imploraverim sedulò, & te, ac tuum nomen non veneratus sim ferventer. Reus sum, fateor, multa commisi scelera, non nego; vitam hæctenus duxi, non abnuo, characterem, statu, & gradu meo indignam: sed in triumphum, in trophæa infinitæ tuæ misericordiæ cedent scelera mea, licèt

(G 5)

maxi-

maxima, longè tamen minora tuâ misericordiâ immensâ; ego jam nunc detestor & abominor omnia coram te, æternùm ea etiam impostèrum detestaturus, & abominaturus: non ampliùs ero, qui fui, si me liberas, uti demississimè rogo, ex præsentì periculo: ita statuo, ita propono, ita promitto.

Laudabilissima proposita, dices, hominis seriò conversi, & priorem vitam malè actam detestantis. Sed non ejusdem tecum mentis Augustinus est, ita loquens *Serm. 66. de temp. Pœnitentia, qua ab infirmo petitur, infirma est; qua à moriente petitur, timeo, ne & ipsa moriatur.* Talem judicasse videtur etiam ipsa beatissima Virgo, quæ importunis ægri à medicis destituti, & inter vitæ mortisque confinia constituti precibus adacta, se denuo spectandam dedit, sed vultu in morem stomachantis, & indignantis, qui quidem audire, non tamen exaudire velit. Exprobravit ipsi amarè scandalosam, & probrosam, quam hucusque inter continua, & concatenata scelera duxisset, vitam; duritiem cordis, qua hætenus tot admonitionibus Divinis obstinatè restitisset; tot inspirationes surdis, studiò obturatis auribus elusisset desuper immittas in eum finem, ut eum à præcipitio, cui jam proximus erat, in viam regiam ad cœlum retraherent: audivisse quidem ejus preces &

& suspiria, ejus mutandæ in melius vitæ
proposita, & promissa; non tamen igno-
rare, hæc in primoribus nata labris, nul-
las in corde fixisse radices; ad mortem
vitandam, non ad vitam mutandam, &
emendandam directa: obsequia servitutis
quam erga se profiteretur, nullo apud se
in pretio esse, nec pro his ullam à se mer-
cedem expectaret, ne minimam quidem,
nam obsequia ab iis præstita, qui sibi te-
merè titulum servorum Mariæ assumunt,
& se ipsos catalogo Marianorum servo-
rum adscribere præsumunt, interim ta-
men, ut ipse, assiduis, gravissimisque cri-
minibus se contaminare pergunt, quem-
admodum suo filio, ita sibi placere haud
posse; nullius esse ponderis, nullius me-
riti, nuces nucleo cassas, poma sodomiti-
ca. Hæc elocuta, torvis eum, & obli-
quis contuens oculis, disparuit.

Videri poterat Beatissima Virgo se in
hac scena potius demonstrâsse speculum
justitiæ, quàm matrem misericordiæ, cum
tamen hic ipse severior agendi modus fue-
rit ingeniosus partus exquisitæ misericor-
diæ erga miserum ægrotum, qui deposita
omni spe servandi diutiùs vitam morta-
lem, se totum convertit ad hanc felici fi-
ne claudendam, & vitam immortalem ob-
tinendam. Jubet itaque accersiri virum
è Societate Jesu tam à doctrina, quàm à
sanctitate clarum, sibi que apprimè cha-
rum;

rum; hunc in partem laboris vocat, nimirum ut se consiliò & auxiliò paternò adjuvet gravissimum tot peccatorum pondus à se amoliri, & depressam tot atrocibus sceleribus conscientiam funditus exonerare, atque ita tandem seriò cum Deo in gratiam redire, nunquam amplius amittendam: & hoc unum erat, quòd suo truci vultu, & materno rigore piissima Virgo impetrare, & extundere cupiebat: totius vitæ decursus percurrendus, & relegendus erat: dum igitur exhomologesim de tota vita inter serias verè contriti cordis lachrymas singultus, & suspiria inchoat, tanta fuit attentio in enucleatè enumeranda tam gravium & diversorum peccatorum farragine, tam vehemens in his detestandis dolor, ut febrili paroxismo correptus animo linqueretur, & omni sensuum usu destitutus, sui impos, confessionem interrumpere cogeretur.

Ita cum febre luctanti, & extra se constituto se denuo visendam præbet Divina Mater, iterum truci, & subirato vultu. Et quid hoc portendit; utique hæ suæ lachrymæ non sunt lachrymæ Crocodili, sed seriò dolentis, & amanti cordis indices? hoc Virginea facies severa exigebat, ut non se solam, sed etiam S. Ignatium Loyolam, cui, & cujus Societati erat addictus, gratiæ accipiendæ agnosceret auctorem,

vel

vel Promotorem: adgeniculabatur Beatissima Virgini divus Ignatius; ex parte dextra Virgini assistebat Christus, Divinus ejus Filius; vulnus in ejus latere lanceâ apertum objectâ manu tegebat Virgo: Ægrotus hac secundâ apparitione, magis, quàm primâ territus inter sacrum & saxum hærebat, quid speraret; quò se verteret, nescius. Nihil boni licebat ominari ex vultu torvo Virgineæ Matris; pessimum erat signum, à Virgine coopertum, & absconditum vulnus Lateris Christi; quid enim aliud crederet, quàm sibi fontem gratiarum, & misericordiarum ab ipsa Matre misericordiæ obstructum & exsiccatum fuisse; unde nihil aliud concludebat, & secum ipso dicebat, ac repetebat, quàm: actum est de me, sum perditus, nulla pro me superest gratia, nulla misericordia.

Verùm animos addiderunt, & meliora suaserunt calidæ preces, quas pro se ad Beatissimam Virginem fundi à S. Ignatio audiebat: rogabat hic virginem, consuetos Benignitatis suæ favores exhiberet homini sibi & suæ Societati semper addicto; panderet maternum misericordiæ sinum pœnitenti, & seriò dolenti: se pro ipso spondere, & vadem fore, si pristinæ restitueretur sanitati, mores mutaturum, & stylum veterem in novum, memorem gratiæ, vitæque recuperatæ, quam de novo datam, & donatam non alii, quàm Deo lar-

lar-

largitori impensurus esset, probitatis imposterum futurus exemplo, quibus hactenus scandalo fuerat.

His Divi precibus flecti, & mitigari visa est virgo: sereniore jam vultu ad agrotum se vertens, interrogat, si vita gratia fieret, quam hujus methodum esset observaturus: talem, respondet inter copiosas lachrymas agrotus, qualem pro me spondit patronus & vas meus Ignatius: conabor esse speculum virtutum omnium, qui prius fueram sentina viti-
orum omnium: ita spondeo, voveo ac juro: sic me adjuvet tua protectio, divi Ignatii patrocinium, gratia filii tui Divini, in quo spes meas omnes colloco. Dispul-
sis prioris indignationis atris nubibus renidente & placido vultu vulnus lateris salutis fontem dexteram retrahens detegit, immissaque in illud manu, infirmum Divino sanguine aspergit; simul omnia dis-
parent, & scena clauditur. Infirmus vero non solum extra omne periculum se constitutum, sed firmiori, quam prius, sanitati restitutum, incolumem & robustum esse experitur. Nec suis defuit promissis, non solum non rediit ad vomitum, sed ex filio prodigo in genuinum mutatus Dei filium constanti rigidaque poenitentia prioris vitæ maculas eluens, ea probitatis virtutumque edidit specimina, ad extremum usque vitæ halitum, quæ
pium

pium sacerdotem, zelosum & vigilantem pastorem decebant, & ad expungenda priora scandala abundè sufficiebant; semper memor & gratus erga Matrem misericordiæ, & evergetem ac sospitatorem Ignatium,

Nunquid in hoc homine Ecclesiastico nobis ob oculos positam cernimus vivis coloribus expressam filii prodigi imaginem, qui ex maximo infortunio suam hausit fortunam, & in sinu pietatis sui patris invenit suam felicitatem? Ita planè evenit prædicto Vicario Avenionensi. Morbus lethalis origo fuit melioris ac firmioris sanitatis, & vitæ; hic enim ipsi excussit lethargum, quo jacebat sepultus, salutis suæ supine incurius: nec rarum est quòd homines, quos prosperitas à Deo avulserat, adversitas, & calamitas ab ipso Deo immissa, ad Deum revocet.

Quis in hoc eventu non admiretur longanimem Dei misericordiam, Mariæ benignam pietatem, Divorum facilitatem & promptitudinem in reducendis peccatoribus ad pœnitentiam, denique paternam, & amoris plenam Dei clementiam in recipiendis in pristinam gratiam illis, qui suos errores detestati ad se revertuntur? Excita igitur, & incita spem tuam, ut multitudini miserationum Divinarum innixa, immodicos excludat timores; tu verò agnoscas, adversitates ipsas, variasque ærumnas,

rumnas, quibus te Deus in hac vitâ punit esse effectus Divinæ erga nos misericordiæ, solidique amoris, quibus nos in orbitam reducere, & ad cœlestes agni nuptias compellere conatur.

Historia duodecima

Pro Meditatione duodecima.

De duobus vexillis.

Mundum ingredi, ut in eo vivas, est aciem ingredi, ut in eo configas, ita nos monet *Job. c. 7. Militia est vita hominis super terram.* Vita nostra est perpetua pugna, quotidie configendum, & aut vincendum, aut succumbendum est. Si hodie vicimus tentatorem sathanam, cras iterum efferatior, & ex vulnere ferocior compareret in acie nos victurus, & in diram captivitatem abstracturus. Nemo viventium ab hac inevitabili necessitate pugnandi, & configendi eximitur, cum ipsum vivere, pugnare sit, & nunquam etiam post obtentas mille victorias, debellatum sit. Hinc nobis divus Ignatius meditationem de duobus vexillis proponit, ut nos animet, ad nomen dandum Christo, & ad fortiter pugnandum sub Crucis vexillo, & è contrario ad resistendum lucifero, eiusdemque technis, dolis,